

2, 11.

N. STEINGRÍMUR THORLÁKSSON
RITSTJÓRI.

Okt. 1907.

UNDIRBÚNINGUR UNDIR FERMINGUNA.

Um þetta leyti ársins er vanalegt, að börnin, sem fermast eiga, byrji hjá okkur að *ganga til prestins*, eins og það er kallað. Byrjar þá eiginlega undirbúningurinn undir ferminguna í vanalegum skilningi. Þó í raun réttir allur uppeldistíminn á undan sé undirbúningur, þá er þó hér um *sérstakan* undirbúning að ræða.

En að öll foreldri vildu hugsa vel um það, hver þýðing það er fyrir börnin, að þessi undirbúnings-tími í sérstökum skilningi sé vel notaður! Og óskandi væri, að þau líka öll vildu leggja stund á að hjálpa börnunum til þess að færa sér hann vel í nyt.

Marg-oft virðist undirbúningurinn verða nærri því verri en enginn. Börnin eins og verði verri eftir á en áður.

Þarf ekki að furða sig neitt á því, þó svo fari, ef undirbúnings-tíminn er illa notaður — ef illa er farið með það, sem átti að vera til góðs. Að eins eðlilegar afleiðingar. Því æfinglega verður hið góða manningum til ills, ef hann fer illa með það. Það er hegningin, sem hann tekur út fyrir það að fara illa með það.

Samt kennir maðurinn hinu góða um, en ekki sjálfum sér. Kallar þ a ð ilt, en ekki hitt, hvornig hann fór sjálfur með það. Gamli siðurinn að reyna að smeygja sér undan ábyrgðinni. En